

Marie Potvin

Zoë Lucifer

De vergeten jongen

Vertaald door Lies Lavrijsen

P E L C K M A N S

Zoë Lucifer

De vergeten jongen
Marie Potvin

Eerste druk: februari 2022

© 2022, Marie Potvin, Estelle Bachelard, Lies Lavrijsen
en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: Zoélie l'allumette Tome 1 : Le garçon oublié
© 2016 Les éditions Les Malins inc, Montréal, Canada

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made
public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

Tekst: Marie Potvin
Vertaling: Lies Lavrijsen
Omslagontwerp: KaaTigo
Zetwerk: KaaTigo
Omslagbeeld en illustraties binnenwerk: Estelle Bachelard

D/2022/6186/18
ISBN 978 94 6429 128 5
NUR 283
YF Kinderen / tieners: fictie en waargebeurde verhalen
5AK Leeftijdscategorie: vanaf ca. 9 jaar

Trefwoorden: vriendschap, pesten, spoken, mysterie

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Voor Sandrine
en Thierry

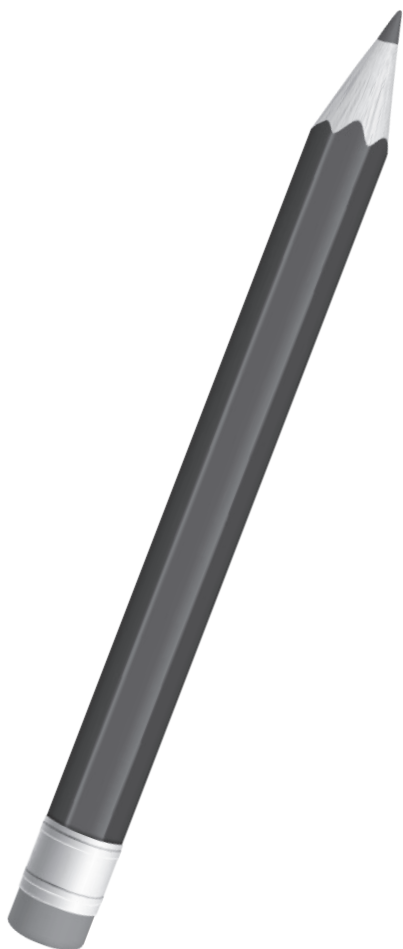
Inhoud

Ik ben mijn eigen baas!	9
Arme pestkoppen.....	19
De zonnejongen	43
Báf!.....	65
Een klodder modder	73
Ik ben niet goed bij mijn hoofd ...	115
De caleidoscoop	127
Vreemde vragen.....	137
Stoepvrees.....	165
Wakker worden, jongedame....	175
Alles is mogelijk!.....	209
Massa's vragen.....	229

Het verhaal van Cleo	247
----------------------------	-----

Nog meer vragen... ..	259
-----------------------	-----

Briefje van Zoë

Volgens mijn nichtje Zabeth bestaat magie niet, net zomin als vampieren, zombies, feeën, trollen of spoken. Maar mijn opa zei altijd dat niets onmogelijk is, en dat je in het leven iedere weg moet inslaan, iedere kans moet grijpen. Mijn oma zegt dat ik een open geest moet houden, en dat ik vast zelf wel kan uitmaken of iets echt is of niet. Ik ben er in ieder geval achter gekomen dat oprechte vriendschap en vertrouwen sterker zijn dan haat en angst. Dat vrienden er soms anders uitzien dan je zou verwachten – heel anders zelfs. En vooral: dat je moet genieten van ieder moment. Dus dat is precies wat ik van plan ben...

Zoë Lussenburg, 11 jaar

Hoofdstuk /

Ik ben mijn eigen baas!

Ik heb grote oren en ben te mager.

‘Nee, je bent slank gebouwd!’ verbetert mijn moeder me bijna iedere dag.

Maar dat zegt ze alleen maar om van mijn gezeur af

te zijn. Ze vindt dat het geen zin heeft om je druk te maken over hoe je eruitziet.

Ze snapt niet in wat voor nachtmerrie ik leef. Mijn klasgenoten lachen me uit, vooral Bas Beukers, die me ‘de lucifer’ noemt. Volgens mijn nichtje Zabeth moet ik hem negeren. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Bas heeft een luide

stem en lijkt de hele tijd overal op te duiken. Hij laat geen kans liggen om me het leven zuur te maken.

Door hem moet ik aldoor op mijn hoede zijn. Is hij in de buurt? Gaat hij weer van die rotopmerkingen maken? Zal hij me tegen de muur duwen? Levert hij me straks weer zo’n gemene streek en gooit hij een glas sinaasappelsap in mijn

gezicht? Eén keer deed hij dat met zijn soep die hij te koud vond, in de schoolkantine. Ik moest mijn gymspullen aantrekken: een korte broek en T-shirt. Het was januari en ongeveer -400 000 °C.

Behalve Zabeth (en zij is mijn nichtje, dus dat telt niet) heb ik geen echte vrienden. Mijn vader probeert me gerust te stellen en zegt dat het er

niet toe doet hoeveel vrienden je hebt, zolang het maar goeie zijn. Hij heeft vast gelijk, alleen...

$$0 + 0 = 0$$

Niet bepaald een overweldigende hoeveelheid.

Ik heb mijn vader gevraagd me in te schrijven voor karateles, maar hij heeft nooit tijd. Hij zit de hele dag achter zijn computer of hangt

aan de telefoon met zijn klanten. Hij drinkt koffie en leest zijn mails. Hij zei dat ik het maar aan mijn moeder moest vragen.

Mam zei dat mijn vader het maar moest regelen. We draaien in een eindeloos kringetje. Uiteindelijk heb ik het opgegeven. In plaats van echte lessen heb ik YouTube-filmpjes opgezocht. In het

Japans. Beetje ingewikkeld, maar ik doe mijn best.

Mijn ouders zijn sinds kort uit elkaar. Pap is verhuisd naar twee straten verderop. Ik mag van het ene naar het andere huis zo vaak ik wil, zolang ik maar zeg waar ik naartoe ga. Dan zeggen ze verstrooid 'oké' en joehoe, ik ben vrij!

Ergens ben ik dus mijn eigen baas. Haalt mam de stofzuiger tevoorschijn? Als de bliksem naar pap. Krijgt mijn vader bezoek van tante Francien met haar muffle parfum? Zoef, weer naar mam. Superhandig, als je het op die manier bekijkt... Ik ben zo vrij als een vogel, zolang ik maar voor het donker in één van de twee huizen ben!

Maar er zijn ook dagen waarop ik zou willen dat mijn ouders iets meer aandacht voor me hadden. Het zou fijn zijn als ze een keer zeiden: ‘Nee, vandaag blijf je bij mij!’ Maar je kunt niet alles hebben...

Hoofdstuk 2

Arme pestkoppen

Onze buurman, meneer
Zonderland, verwaarloost
zijn tuin nogal. Het voordeel
is dat er volop wilde bloemen
groeien. Ik pluk de mooiste
margriet en trek de blaadjes er
een voor een af. In plaats van
'hij houdt van me, hij houdt
niet van me' te fluisteren,

mompel ik bij ieder blaadje:
 het winkelcentrum... de
 hoofdstraat... het huis van
 Zabeth... de snoepwinkel... het
 winkelcentrum... O, laatste
 blaadje!

Tromgeroffel... Het wordt
 het winkelcentrum! Komt
 goed uit, ik heb net mijn
 zakgeld gekregen.

Maar als ik op de
 hoofdstraat kom, verstijf
 ik. Mijn hart staat stil, mijn
 handen worden klam en ik
 heb geen druppel speeksel
 meer in mijn mond. Waarom
 ik opeens zo in paniek ben?
 Simpel: Bas Beukers en zijn

vrienden lopen wat verderop.
Ik ben als de dood voor ze.
Vreselijk, die angst die je naar
de keel grijpt en je verlamt. Ik
dacht dat ik van hem verlost
was, nu het schooljaar voorbij
is, maar ik heb me duidelijk
vergist.

‘Hé, daar heb je de lucifer
met haar flaporen! Lucifer!
Lucifer!’

Kriebelige konijnen-
keutels, ze hebben me gezien.
Ze komen deze kant op. Als
door een wesp gestoken draai
ik me om en ga ervandoor.
Ik probeer te snelwandelen
zonder dat het opvalt, tot mijn
kuiten er pijn van doen. Als
ik ga rennen, weten ze dat ik
wegvlucht, als een konijntje
voor een roedel uitgehongerde
wolven. Ik mag niet laten
merken dat ik bang ben, want

dan voelen ze zich nog sterker.
Ik moet absoluut kalm blijven.

Mijn handen zijn nog
altijd klam en mijn knieën
knikken als ik de Kerkstraat
insla. Het huis van mijn
moeder is niet ver meer. Maar
de jongens komen dichterbij,
pratend en lachend. Ze wijzen
naar me.

‘Hé, Lucifer! We hebben
iets voor je!’ roept Bas.

‘Ja... Iets heel leuks,’
voegt Simon Praal eraan toe.
Hij is de grootste en sterkste
jongen van de school.

En een van de gemeenste,
trouwens. Bas en hij vormen
een duivels duo.

‘Ha, ha, ha!’ lachen de andere twee.

Glibberige geitenkeutels, ik kan niet naar mijn moeder, want dan weet Bas waar ik woon en komt hij me de hele zomer lastigvallen.

Met benen die van rubber lijken en een knoop in mijn maag loop ik door, terwijl ik mezelf moed inspreek:

‘Ik overleef het wel... Ik overleef het wel...’ Een paar kruispunten verderop kom ik bij het kerkhof en loop door de poort. Ik kijk achterom. Kennelijk hebben ze niet gemerkt dat ik naar binnen ben gegaan. Voor me uit zie ik een heleboel grafstenen. Daar kan ik me prima achter verstoppen, en dan maar hopen dat ze me niet vinden.

Zodra ik er zeker van ben dat ze me niet meer kunnen zien, begin ik te rennen. Buiten adem plof ik neer achter een witte steen. Hij lijkt al heel oud, want hij is verweerd en er groeit een soort zwarte schimmel op. Ik druk me ertegenaan, ondanks de spinnenwebben en het groene mos onderaan.

Nee hè! Wat een ellende. Ik hoor hun stemmen.

‘Lucifèèèèèr! Waar zit je?’

Ik slik. Ik merk dat ik haast geen lucht meer krijg.

‘Alstublieft!’ fluister ik, alsof ik het tegen de grafsteen heb waar mijn wang tegenaan ligt. ‘Als daar iemand is (daar heb je ’t al, ik ben gek

geworden! Ik praat tegen stenen!), help me dan, ik smeek het u...’

Bas en zijn bende komen dichterbij, ik hoor hun voetstappen zelfs al op het kiezelpad.

‘Kijk eens aan! Wie hebben we daar! Onze lucifer. Bas! Ik heb haar gevonden!’ roept Simon. ‘Ze heeft haar

oren nog steeds niet laten knippen! Jammer...’

‘Hier is het schuurpapier!’ antwoordt Bas. ‘Pak haar beet! Ik wil wel eens zien of haar gezicht in brand vliegt als we erover wrijven!’

Ik moet opspringen en wegrennen, maar mijn benen weigeren dienst. Als verlamd blijf ik zitten. Het is alsof de

witte grafsteen me als een magneet naar zich toe trekt.

Ik voel een hand om mijn linkerenkel, en daarna om de rechter. Simon Praal heeft mijn benen te pakken. Een van de jongens grijpt mijn polsen beet. Ik worstel uit alle macht, maar het haalt niks uit: ze zijn sterker dan ik. Gaan ze echt schuurpapier tegen me aan wrijven? Ik knijp mijn

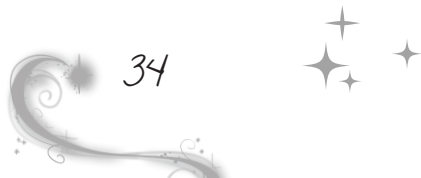
ogen dicht om die gruwelijke gedachte uit mijn hoofd te verjagen.

Opeens voel ik geen druk meer op mijn enkels en mijn polsen. Ofwel hebben ze me losgelaten, ofwel ben ik dood. Ik doe mijn ogen open. De zon lijkt harder te schijnen dan daarnet. Het licht is opeens zo fel... Ben ik misschien al in het ziekenhuis,

op de operatietafel? Ben ik bewusteloos geraakt? Is een ambulance me komen halen? O neeeee... Misschien ben ik wel in de hemel! Verschrompelde vossenkeutels, die reis naar het hiernamaals was vlug voorbij! Ik heb er zelfs niks van gemerkt!

Toch schetteren hun stemmen nog zo luid in mijn

oren dat ik niet heel zeker weet of ik wel dood ben. Ik tast om me heen... Nat gras, en ik voel nog altijd het koude graniet tegen mijn rug. Maar als ik nog op het kerkhof ben, tegen de witte grafsteen, waarom hebben de jongens me dan losgelaten?

Nog altijd verblind door het felle licht krijg ik het gevoel dat ik buiten mijn

lichaam zweef, helemaal zen,
compleet vredig... Vreemd,
hoor.

‘Blijft u maar zitten,
juffrouw,’ hoor ik een
onbekende stem bij mijn
oor. ‘Ik zorg ervoor dat die
onbeschaamde vlegels hun
verdiende loon krijgen!’

Maar... Wie?... Wat? Ik
herken hem niet, die blonde

jongen die zomaar uit het niks
is opgedoken...

Onbeweeglijk blijf ik
tegen de grafsteen gedrukt
zitten en kijk ik naar het
tafereel dat zich voor mijn
ogen afspeelt, niet in staat
een vin te verroeren. De
onbekende jongen raakt mijn
aanvallers niet aan, maar hij
hoeft maar naar ze te kijken of
ze deinzen achteruit. De vier

jongens beginnen te kronkelen
en klappen dubbel.

‘Aaaah!’ jammert Bas,
die een groenige kleur krijgt.
‘Ik ben misselijk, ik moet
overgeven!’

‘Ik heb buikpijn...’ klaagt
Simon.

‘Er hangt hier vast iets
giftigs in de lucht! Wegwezen,

voor het te laat is!’ schreeuwt
de derde. ‘Lijkgassen of zo!’
Maar ik ruik niks... Waarom
heb ik opeens zo’n hoofdpijn?

Met stijgende verbazing
luister ik naar hun gejammer.
Het lijkt wel of ze de jongen
die ze bij mij vandaan loodst
niet eens gezien hebben.

De vier gaan ervandoor
en vluchten het kerkhof af,

met hun handen tegen hun buik, hoofd en keel gedrukt.

‘Mij zien ze hier van m’n leven niet meer terug!’ roept een van hen.

‘Mij ook niet,’ zegt Bas.
‘Kom op, jongens!’

Stomverbaasd kijk ik toe hoe mijn vijanden de benen nemen. Ik ben nog altijd in

shock. Ze zijn allemaal tegelijk ziek geworden. Hoe kan dat? En waarom voel ik zelf niks?

Als ik weer wat van de schrik bekomen ben, kijk ik om me heen. Behalve mij is er niemand meer tussen de grafstenen. Ik draai mijn hoofd in alle richtingen, maar de blonde jongen is verdwenen.

